

Tara Visurilor noastre

Anul V.

Aprilie 1941

No. 1.

Revista literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara, III., Vadul Călugareni No. 2.

„Lăsați copiii să vină la Mine...”

Sufletul tinertului este ogorul binecuvântat în care se sădesc nădejtile de mai bine pentru viitor ale Neamului. De felul cum acest ogor este lucrat — pregătit și transformat într'o răsadniță de gânduri și avânturi în linia tradițiilor și aspirațiilor noastre naționale — atârnă în bună parte, împlinirea nădejdelor ce Neamul le leagă de tineretul său dintr'un timp.

Alipirea de Legea noastră creștinească, de Biserica strămoșilor, cu învățatura și rânduielile ei, cu trecutul ei de suferințe și lupte atât de îngemănat cu acela al Neamului; este una din tradițiile noastre naționale cele mai de frunte. Pe linia acestei tradiții, au luat ființă cele mai desăvârșite creații ale gândirii și înfăptuirii românești. Credința religioasă a sufletului nostru românesc a zămislit, a ocrotit și a dus la isbândă cele mai înaripate avânturi ale nației noastre românești.

Iată de ce se cade ca în vremuri de sbucium și desorientare, cum sunt cele de azi, tot spre această pârghie nedesmințită a gândirii și viețuirii părinților, moșilor și strămoșilor noștrii să ne întoarcem.

Învățatura divină a Celui ce „*Lumină a venit în lume*“, e singura chemată și în stare să ne lumineze gândurile și să ne călăuzească vrerile în bezna desorientării ce ne copleșește.

Cel ce S'a milostivit să ne dea, prin tot ceea ce a învățat și a pătinit pentru noi, cea mai netedă „*Cale*“ de urmat, unicul „*Adevăr*“ în stare să ne potolească tot sbuciumul după această atât de atrăgătoare stea călăuzitoare a gândirii noastre și, în același timp, singurul izvor de „*Vieață*“, cu revărsări în veșnicie, ne cheamă și azi neîncetat: „*Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*“ (Mat. XI, 28).

Cu deosebire se îndreaptă această chemare a Mântuitorului către tineretul sbuciumat și desorientat al vremurilor de azi. Spre această chemare și spre cărările de lumină ce le trasează ea, sunt datori să îndrepte gândurile și pașii tineretului nostru toți acei ce sunt rânduți să poarte în sufletul lor o torță pentru călăuzirea tineretului. Spre a scoate această torță de sub obrocul nepăsării, al grijei de cele deșarte, trecătoare și al intereselor personale, sau al angajamentelor de orice natură, ni se adresează peste veacuri o altă chemare a Mântuitorului: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți*“ (Ma. XIX, 14).

Nu-i opriți, ci îndemnați-i, povățuiți-i spre limanul de lumină, odihnitor de suflete, indicat de Cel mai mare Dascăl al omenirii din toate vremurile. Numai așa putem avea conștiința că am făcut din dăscălia noastră: *misiune, apostolat, slujbă închinată nădejdlor de mai bine ale Neamului*. Și *aceasta este datoria zilei de azi* pentru toți cei ce au de spus un cuvânt în îndrumarea tineretului nostru.

VASILE, Episcopul Timișorii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Noaptea învierii

GIONCA SPIRIDON cl. VII. lit.
lic. Diaconovici Loga.

I.

*Era biserica deschisă . . . Am intrat
Cu gândul dus departe spre ai mei,
Spre casa 'mprejmuită de-un șir bătrân de tei,
La umbra căroră copil am stat.*

II.

*Smerit, din sfânta slujbă am ascultat,
Eu, rătăcitu'n lume, un străin,
Și sufletul mi s'a făcut senin . . .
O, Doamne! în durerea mea m'ai mângâiat.*

III.

*Și clopotele chemau în noapte, blând.
Să vie toți la sfânta sărbătoare,
Prin fumul de făclii, luminii tremurătoare
Imi apăreau ființe dragi, pe rând.*

IV.

*Mă revedeam copil. Biserica din sat,
Tot ca-și-acum, în noaptea de'nviere
Era deschisă... O sfântă mângăiere
Plutea încet, de-asupra peste sat!*

V.

*Cu lumânarea, cruce impletită,
Și'n haine noi, cu guler alb, scrobit,
Stăteam în strană grav și neclintit,
Privind mulțimea satului smerită.*

VI.

*În fața mea, prin marginile năframei,
Privia la mine mama, surâzând;
— „Flăcăul mamei! e om și el în rând“...
Aceste erau poate gândurile mamei!*

VII.

*Dece nu vii și'n noaptea asta, mamă,
Prin lumânări aprinse să-mi zâmbești,
Dece nu vii, o mamă! unde ești?
Duiosul glas de ce nu mă mai cheamă?...*

VIII.

*O sfântă noapte, sfântă de'nviere!
În copilăria mea te-au pus părinții,
Și dăruindu-mi raza din farmecul credinței
Mi-ai picurat în suflet mângăiere!...*

Idealul nostru

Tara visurilor noastre... Ce admirabil titlu de revistă pentru tineret, titlu mult grăitor în vremile apăsătoare de azi!

El indică tineretului și steaua călăuzitoare și calea ce trebuie s'o bătătorească.

Nimic nu viețuește în această lume fără un scop hotărît. În

domeniul spiritual scopul nu poate fi decât moral. După toată tradiția, idealul nostru de totdeauna a fost românesc și creștinesc. Aceste două note dominante și caracteristice s'au împletit armonios în manifestările de orice fel ale neamului nostru. Prin cea dintâi ne-am încheșat strâns, ca frați și ne-am legat pentru veșnicie de glia străbună care ne-a zămislit și pe care am frământat-o cu truda și sângele a nenumărate generații; cu cea de a doua ne-am întărit și înălțat sufletele, și ne-am legat până dincolo de morminte cu Cerul, care a binecuvântat toate izbânzile neamului nostru spre desăvârșirea idealului.

Câtă vreme am stat tari pe pământul nostru, iubindu-ne cu adevărat, cinstind amintirea atâtor mucenici și eroi din sbuciumata noastră istorie, și ascultând înțeleptele îndrumări ale marilor căpetenii, — am știut crede în steaua călăuzitoare a neamului nostru, în idealul pentru care a muncit deopotrivă tineretul între cei patru pereți ai școlii, plugarul în largul luminos al ogoarelor, muncitorul în negrul atelierelor și uzinelor și intelectualul până la conducătorul suprem, și am știut ține drept drumul, care — cu binecuvântarea îmbelșugată de Sus — ne-a dus la Mântuire: Țara Visurilor noastre.

Păcatele și întrelășările se răzbună: deșteptarea e târzie și suferințele fără margini. Dar suferințele purifică: idealul se impune din nou, mai străruitor; voința dărză, unică, strânge rândurile și le îndreptează cu toată forța elementară spre atingerea lui, de astă dată definitiv.

„Pe vârful Golgotei, Iisus a murit, dar a înviat!“

Fie ca tineretul școlăresc de azi, desmeticit și purificat, să pornească cu tot avântul sufletului său, cu gând curat și cu voință neșovăelnică, spre idealul unic, *Țara visurilor noastre*, pe care cei bărbați s'o reîntreze în hotarele ei firești, istorice și, împreună cu cei vârstnici, s'o refacă și s'o consolideze peste toate veacurile, iar cei tineri, s'o păstreze, cu bogăția de virtuți românești și creștinești câștigate prin munca cinstită de fiecare zi începând de pe băncile școlii.

Numai așa, țara noastră va fi în toate timpurile, cu adevărat, cum am întrevăzut-o în visurile noastre.

S. EVUȚIANU.

insp. general al învăț. sec.

Țării mele...

Trimite Doamne-o zi senină
Pe cerul scump al țării mele,
Și-un soare nou trimite, Doamne,
Să piară viscocele grele,

Ce-i bate trupul fără milă;
Să-i șteargă tot necazu-amarnic;
Să-i soarbă lacrima din gene;
Trimite-î iar un vultur falnic.

S'aducă crezul vitejiei!
Să-i smulgă dreptul ce se sbate
Furat de ghiarle urgiei;
Și-aprinde 'nflacăra pieirei
Pe oamenii nevredniciei.

Trimite țării mele, Sfinte,
Un duh curat al hărniciei
Și 'nbracă-i sufletul în zalea
Credinței tari și-a omeniei.

Trimite țării mele, Doamne.
Coroana Sfânta 'a nemurirei
Și-altarul Tău, ea fi-va pururi
În nesfârșitul veșniciei.

AUREL GHENDER, elev,
Oradea-Beiuș.

Ascultați!... vor grăi strămoșii

În zâmbetul soarelui primăvăratec, în șoaptele zefirului, în zumzetul albinelor ce roiesc, culegând mierea de pe câmpiile smălțuite cu flori a mândrei noastre țări, în gândurile și simțurile noastre de fiecare clipă, *ascultați... și veți auzi vocea strămoșilor.*

Spiritele lor nu se îndură să părăsească frumoasele plaiuri, în care și-au împletit vieța din bucurii și dureri; ele plutesc veșnic împrejurul nostru, ne comandă gândurile și ne conduc pașii.

Să știm numai să le ascultăm îndemnurile și să ștergem din sufletele noastre rugina, pe care urgia vremurilor de restriște a lăsat-o p,ntru ca să ne întunece vieța.

Cultul strămoșilor, a vitejilor noștri strămoși, ne va reface, ne va înălța sufletește și ne va întări virtuțile, spre a putea păși spre aceleași drumuri luminoase pe care ei le-au colindat odinioară.

Mamele spartane spuneau fiilor lor, care se plâneau de scurtimea sulților: „Faceți un pas înainte“. Mamele dace spuneau fiilor lor, care se plâneau de fragilitatea săbiilor: „Muiati-le în sânge“.

Ce putem noi spune azi copiilor noștri, care se plâng de monstruoșitatea granițelor țării, decât: *dărâmați-le!*

Neamul nostru a moștenit respectul de dreptul altuia și de aceea noi nu vom cere, niciodată, decât dreptul de apărare a hotarelor și niciodată nu vom urmări împilarea vecinilor.

„Ieșiți pui de șoimi la lumină! Ieșiți și priviți spre hotare. Cuprindeți cu ochii și cu gândurile voastre întregul orizont, deschideți sufletul vostru și îmbrățișați cu entuziasmul tânăr, încântătoarea boltă cerească a țării noastre. Priviți șirurile nesfârșite de arhangheli, care spinteca văzduhul, în sbor, pe culmile muntoase și pe întinsele noastre plaiuri.

Unul e bătrânul Mircea, învingătorul dela Rovine, cuceritorul Silistrei și fostul herțeg peste Amlaș și Făgăraș.

Priviți pe Ștefan cel Mare, fiul lui Bogdan, acela care a asigurat independența Țării, față de puternicii săi vecini, timp de o jumătate de veac și învingătorul lui Matei Corvinul la Baia, a lui Mohamed, în pădurea dela Valea Albă — la Răsboieni — asupra Polonilor în Codrul Cosminului și fostul stăpânitor al Poetucii.

„Priviți pe arhanghelul frumos la chip și plin de avântul răsboinic — pe viteazul Mihai — eroul legendar al poporului românesc și cea mai întreprinzătoare figură națională, acela care a înfăptuit, pentru prima dată, unirea poporului românesc și

care a învins — ridicând spada lui Mircea cel Mare — pe Sivan-Paşa la Călugăreni. Acel Mihai care a ştiut să dea cinstea cuvenită unui erou — duşman lui — petrecând trupul lui A. Báthory până la locaşul de veci şi acela care a intrat triumfător în Alba-Iulia, Târgovişte şi Suceava.

Şi în sborul lor, deasupra ținuturilor mănoase, ale fraţilor, obidiţi mucenici, cu figuri bronzate, se întrec în mareţie unul cu altul.

„Uitaţi-vă şi-i recunoaşteţi: vedeţi pe Nicolae Ursu Horia, capul mişcării ţăranilor din Muţii Apuseni; pe Avram Iancu, „regele munţilor“, fruntaşul celor zece mii de moţi din „Câmpia Libertăţii“, al cărui unic dor a fost să-şi vadă naţiunea fericită; şi acel cântător de doine din istoricul său fluer de paltin; pe Tudor din Vladimir, eroul renaşterii naţionale române dela 1821; pe bătrânul şi înțeleptul Carol, învingătorul dela Plevna, Griviţa şi Rahova şi cuceritorul independenţei ţării.

„In fruntea lor, priviţi pe arhanghelul minunat, cu sborul vijelios şi cu pieptul golit de vitregia vremurilor, care taie văz duhul, rotindu-se deasupra cuiburilor voastre“.

Este „Soldatul român“ dela Mărăşeşti, care a scris istoria de glorie a ţării, cu baioneta muiată în sângele duşmanilor şi care a înfăptuit — dărâmând munţii — unirea fraţilor de acelaşi sânge şi de acelaşi neam.

„Priviţi-i, iubiţi pui de Şoimi! Ochii lor se îndreaptă asupra voastră, ar sufletelor lor trăesc mereu între noi, spre a vă îndrepta din nou paşii către „biruinţa eternă“, care este reconstituirea moştenirii sfinte ce ei ne-au lăsat-o“.

Din sublimul lor sacrificiu veţi putea înţelege adevărata îndrumare a sentimentelor şi faptelor voastre pentru viitor.

Să fim mândri de virtuţile cetăţeneşti şi răşboinice ale strămoşilor noştri; să nu uităm însă că aceste virtuţi îi cinstesc numai pe ei.

Fiecare generaţie are datoria să-şi creieze, prin ea însăşi, şi pentru ea, un ideal, la a cărui înfăptuire să muncească cu toate puterile ei şi de a cărui realizare numai, poate fi mândră.

Deci... ascultaţi!... In curând vor grăi strămoşii...

IONESCU-PEL.

dir. de studii al lic. mil. „Mihai Viteazul“

Hotare!

*Cu ochii în lacrimi cu fruntea-mi brăzdată
de patima soartei. Nebun de amor,
la Nistru, la Tisa, la apele mării,
zadarnic vă caut hotare cu dor.*

*Zadarnic în purpura viselor voastre
mi-am pus aurora de mit, ce-am avut,
mi-e sufletul rană, amurg de sperări,
vă caut hotare, povești din trecut.*

*Vă caut. Și 'n geamătul trist a 'nserării
se zbate în doruri un frânt ideal,
mi-e viața o noapte și sufletul rană
în care suspină un trup din Ardeal.*

*Suspină și geme de chinuri sărmanul
în valuri de sânge. Și strigă cu dor
cu brațele 'n lanțuri în temnițe grele,
mă chiamă, mă chiamă să-i dau ajutor.*

*Și văd cum se zbate în răni sfâșiat,
cum fruntea-i senină se 'ntunecă 'n zare,
oh! Doamne, de ce nu sunt foc sau urgie?
să spintec rușinea acestor hotare?*

*Să dărâm Carpații pe liftele hune,
O, Doamne, Tu dă-ne cerescul tău har
voiesc ca la vară să fâlfâie steagul
pe măguri și plaiuri răpite de bárbar.*

*Ardealul nu-i marfă de dus în vânzare
deci n'au drept nișeii să deie în el,
Ardealul e acelor viteji ce în luptă,
își dau și viața sub sub sfântu-i drapel.*

Ardealul e a celor ce nu cunosc piedeci
 ce zboară ca șoimii ce 'nfruntă o lume,
 să știe dușmanii și prietenii toți
 Ardealul nu-i hoardă de lupte nebune.

Ardealul e țara de doine și hore
 cu cântec de slavă pe sfântu-i altar,
 nu-i țară de urlet, de crimă și jafuri
 nu-i țară haină, nici cuib de barbar

Dar poate să meargă în lume minciuna:
 oclipă să se sfarmă al nost ideal;
 să pierdem Dobrogea, cu Balcic și Nistrul
 și 'n nord Bucovina și mândrul Ardeal?

Se duce Ardealul în lacrimi și 'n chinuri
 dar fruntea spre ceruri si-o îndreaptă ș'acum
 speranța, și credința în Domnul și 'n cruce
 îi mângăie viață pe jalnicu-i drum.

Și Domnul îl știe. Cunoaște dreptatea,
 ne-a da bărbăție și brațe de fier,
 învinge-ori Români în frunte cu 'n Rege
 Mihai — ca Arhanghelul mare din cer.

Ș'atuncea pe plaiuri stropite de sânge
 la apele Tisei, la Nistru, la Mare
 clădi-vom o țară iubită și nouă
 la suflet aceeași 'n aceleași hotare.

VIORICA OȚELIA
 cl. VIII-a Liceul de fete
 Oradea-Beiuș.

Cuvânt înainte

Revista „Țara Visurilor Noastre“ vine să umple un gol simțit în lumea noastră a elevilor timișoreni.

De mult timp elevii din metropola Banatului simțeau nevoia, din ce în ce mai pronunțată, de-a avea un organ de manifestare, care să promoveze adevăratele valori și să infățișeze publicului matur, timidele noastre încercări literare.

Smulsă de soarta nemiloasă și crudă, care ne-a lovit anul trecut, „Țara Visurilor Noastre“ a bătut la poarta sufletului nostru tânăr și curat, unde au primit-o florile și mirosul de tei al tinereții noastre. Au primit-o cu acorduri dulci de primăvară, căci venea învăluită de bunătate și plină de tinerețe. Aam strâns-o cu mai mult drag la piept, cu cât ne aducea *amirte de scumpa ei Oradie* și unde am jurat că fi vom strânge din nou pe toți scumpii ei colaboratori, împraștiați de un destin crud dar de scurtă durată.

„Țara Visurilor Noastre“ ne va reabilita pe noi elevii și va sfărâma unele concepții pripite, care circulau despre noi în ultima vreme și ne va înfățișa așa cum suntem: *dornici de muncă și cu dragoste nețârmurită pentru țara în care ne-am născut și pentru a cărei hotare firești ne vom vărsa și ultima picătură de sânge.*

Această revistă va fi oglinda noastră, ea va arăta că tineretul de astăzi, este mai disciplinat și mai conștient ca oricând de misiunea sa. Prin munca noastră idealistă, prin puterea noastră de creație, prin conștiința noastră candidă și nepătată, vom convinge pe oricine că viitorul Patriei este asigurat, că mâine când vom fi chemați să ne facem datoria, vom putea răspunde toți cu toată tăria: „Gata la datorie“. Dar întreg acest elan tineresc, acest torent de munte neînfrânat, este în funcție și de înțelegerea și de concursul pe care ni-l va da publicul cetitor.

Apelul nostru se îndreaptă către toți aceia, care mai păstrează un suflet tânăr și înțelegător, indiferent dacă ninsoarea vremii le-a albit mai mult sau mai puțin pletele.

Nu ne judecați înainte de a se cunoaște și mai ales, căutați să ne cunoașteți! Uniți înțelepciunea și experiența voastră cu elanul și cu dinamismul nostru!

Deschideți larg brațele, așa cum au făcut-o unii, strângeți-ne la pieptul vostru cald, căci noi vă aducem zarzărul inflorit al ti-

neretii. Iar vouă iubiți colaboratori, vechi și noi, de pretutindeni unde se întinde curcubeul românismului, de sus din muntele cu șopotul tainic al izvorului și îmbietor, până în întinsul mănos al holdelor, vă aduc salutul nostru, dar în același timp și îndemnul nostru: „La muncă“. Iar vouă, iubiți frați, rămași dincolo în urma unui destin absurd, vă trimitem încrederea noastră într'un viitor foarte apropiat și fericit, când vă vom strânge iar la piept, uniți pentru totdeauna. „Țara Viselor Noastre“, revista voastră dragă este astăzi cristalizarea lacrimilor voastre și a suferințelor noastre ale tuturor.

Și acum când primul număr din acest an al revistei vede lumina zilei, zic încă odată și cu mine întreg comitetul de elevi și colaboratori.

„Cu Dumnezeu înainte“

COCHECI VASILE

președintele Societății literare dela
lic. Diaconovici Loga.

Pastel medieval

*Cetatea se înalță în mijloc de pădure,
Cu ziduri în ruină și hrube infundate,
Cu ganguri fără soare și mii de cazemate,
Ascunse 'n umbra rece a turnurilor sure.*

*Iedera 'ncet se sue pe-o cruce de bazalt,
Incolăcind și Sfântul în cuie pironit,
Cu obrazul ros de vremuri și trupul schilodit;
Un Crucifix domină cetatea din înalt.*

*Tăcut... ațâța zarea jăratec de rubine,
Jucând sclipiri de purpur pe panopli de piatră;
In fumul moluzatec ce schinteiază 'n vatră,
Aprinse ard ca ruguri bătrânele ruine.*

*Au sfărăt în zare cărbunii înserării,
Invăluind noratic creneluri și turele,
Și 'ncenușați de noapte s'au strecurat spre stele,
Cernând negură mută la marginile zării.*

DAN RADU IONESCU, cl. VIII. st.
lic. Diaconovici Loga.

Cioburi din suflet

*Cioburi din suflet, culese în vers:
lumină de soare, câmpie,
noapte, natură, întreg univers
vrut-am s'aștern pe hârtie.*

*Cioburi din suflet, culese târziu
în nopțile calde de vară,
cioburi din suflet, cristal străveziu,
văzut-au lumina 'ntro seară.*

LUȚĂ BRĂDĂȚEANU, cl. VIII. st.
lic. Diaconovici Loga, Timișoara.

Tu!

*Ai apărut în calea mea,
Asemeni cu plăcuta seară,
Când merii cerneau fulgi de nea,
In zâmbet cald de primăvară.*

*Și te-am iubit de la 'nceput,
Cum am iubit raza de soare,
Ce îpletea când m'am născut,
Frânturi de zâmbet care moare.*

*Am vrut să-ți spun că te iubesc,
Dar șoapta caldelor cuvinte,
Ți-au spus-o pomii ce foșnesc,
In noaptea caldă și cuminte.*

DORIN FULEA, cl. VIII. st.
lic. Diaconovici Loga, Timișoara.

„Țara visurilor noastre!“

Cu vesele glasuri de tinere firi,
Cuprinși de-amintirea străbunei măririi,
Spre Soare ni-e gândul și mergem spre el,
Lumina ni-e ținta și binele țel:

Trăiască-ne țara și neamul!

**Cu dreapta nălțată spre Tatăl de Sus,
Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au spus:
Unire 'ntre frați și pe Domn să-l iubim
Și-altarul de jertf' al națiunii să fim**

Și sufletul neamului nostru.

(GHEORGHE COȘBUC).

Cu sentimentele și gândul, cărora atât de frumos le dase cuvânt nemuritorul poet, am pornit la drum la 1 Decembrie 1937: la a optsprezecea aniversare a împlinirii visului, copil al suferinții:

De dragul cui ne-au reposedat
Și moșii și părinții.

Am pornit doar cu zestrea și averea dragostei din noi, convinși că împlinim o misiune —: de-a sluji puțința „de cunoaștere împrumutată” — din care să se întărească dragostea, devenind conștientă: între părinți și copii, profesori și elevi, educatori, și educați, — după cum spuneam în No. 1 din Dec. 1937, în morala fabulei „Broaștele și privighetoarea”:

.....să credem că numai **ascultând înșine și făcând** pe cei dați grijii și îngrijirii noastre, să asculte și să-și asculte glasul inimii: va deveni, glasul, viers și cântec și ne vom desfăta și cei ce vor asculta, ca și cei ce vor cânta, în plăcerea ce ne va cuprinde: ne vom simți părinți și copii, bogați în uimirea ce ne va stăpâni, ascultând cântece de privighetoare acolo, unde fără **această liniște și respect, ne-am îngrozi** cei ce iubim și s'ar întrista cei iubiți, **de orăcăitul, căruia s'ar simți** nevoiți și **nerozii să-i dea glas: dacă** va lipsi și **nu se va creea această liniște și ascultare**, plămădită în dragostea față de cei pe cari va trebui să-i ajutăm. să-i învățăm să fie ai lor, pentru a putea fi și ai noștri”.

Ca după trei ani de bogată și îmbogățitoare apariție, (Maiu 1940) deschis și fără înconjur, să avem puțința și tăria totuși să ne mărturisim gândul și îngrijorarea, ca:

„„Sufletul copiilor noștri, țara visurilor noastre este, țară recunoscută ne rămâne ca și al nostru pentru ei.

Ca să ne servim rostul nostru servindu-i, va să-i cunoaștem; ca să-i putem cunoaște, va să ne apropiem de ei în așa fel, ca sufletele lor deschise să rămână: spre a le putea privi și cunoaște. Ori **sufletele omenești** în general, ale copiilor în special, **nu se deschid**, — ca și florile de căldura soarelor, — **decât la căldura dragostei conștiente**, consecvente și neobosite cu care sunt priviți, luminați și încălziți.

Va să ne apropiem de ei cu sentimentul **Inaintemărgătorului de Cel ce venea după el**; concretizată magistral în cuvintele sfântului Ioan Botezătorul, spuse ucenicilor săi, care-i aduceau vestea faptelor minunate ce le făcea Isus:

„Acela trebuie să crească, eu să scad”

Țara visurilor noastre s'a născut să fie o rază de dragoste proiectată asupra sufletelor lor ca să se deschidă „ca să-i putem cunoaște mai bine, spre a-i putea iubi mai cu temei și mai spre binele lor”

Servește și va servi „Țara visurilor noastre” apropierea noastră de ei și a lor de noi ca să ne cunoască, iubească și servească în măsura nevoii ce au de noi: pentru a deveni ceea ce sunt chemați să devină. E menită să facă pe copii — să înțeleagă adevărul: **că sunt ai noștri și ca origine și ca tendință și ca rezultat**: vor să devină ceea ce suntem noi, ceea ce-i facem noi, pentru a ne mângâia și îngrozi noi, în același timp, de ceea ce putem să facem din ei.

Căci în fiecare din ei poate sălășlui un sfânt și un ucigaș; un erou și un trădător laș în posibilitățile de a face noi din ei și a-i face noi pe ei să facă din sine înșiși ceea ce pot ori ceea ce trebuie să devină cu harul sau ajutorul Părintelui nostru și al lor, — după cuvântul marelui între sfinți Augustin: „Nu este păcat pe care l-a făcut un om și în care să nu poată cădea altul: lipsit fiind de diriguirea Celui ce l-a creat: Dumnezeu”.

Nu vom putea răspunde, de sigur puși înspăimântați în fața cazului unui Sile Constantinescu ce și-a omorât părinții, de-

cât cu răspunsul Mântuitorului, dat celor ce întrebau pentru ale cui păcate se născuse orb, orbul din naștere: „Nici pentru păcatele tatălui său, nici pentru ale mamei sale, ci ca să se preamărească Dumnezeu întrânsul”.

În îngrozirea noastră în fața putinței acestor fel de deraieri și în truda noastră plină de frică și cutremur, de a încerca totul ca să facem din copiii noștri ceea ce trebuie să devină: **oameni**, în înțelesul creștinesc al cuvântului, spre binele lor și al Patriei și spre mântuirea noastră: în această trudă va să se **preamărească Dumnezeu întrânșii**.

Dar vom face-o aceasta numai în măsură ce vom ști și **și-i vom face pe ei să știe și mărturisească că nu se omoară părinții cu cuțitul numai**, ci mai întâiu și mai iremediabil **cu gândul, cu simțul, cu voința și tendință de nerespect și neascultare** care naște inevitabil nedragostea.

Copiii noștri vor trebui să înțeleagă, — acesta e singurul nostru rost: **că învățând a asculta, au învățat tot ce trebuie să învețe; neînvățând aceasta, n'au învățat nimic**, cu oricâte diplome câștigate, volume scrise, invenții trudite li se va părea că se pot mândri.

Țara visurilor noastre pornită a fi și trebuind a rămânea un **curent pedagogic**, a devenit peste așteptările noastre: un curent literar, ale cărui proporții se întrevăd doar; căci cuprinde **scrisul apreciabil și apreciat al celor ce cred în scrisul lor și vor trebui să fie desăvârșiți a rămânea să scrie crezând și să creadă scriind pentru a se mântui** pe sine și a mântui și pe cei ce vor putea simți desnădejdea de-a nu **putea crede în nimic**.

Iar în articolul „Probleme de educație” al aceluiași număr spuneam:

...Copii trebuie mântuiți pentru binele lor; ei singuri nu se pot mântui. Drumurile pe cari pornesc, după pornirea lor, sunt drumurile pieririi. Experiența făcută de ei, neconduși de priceperea și dragostea noastră, a celor bătrâni, este o experiență zadarnică și de foarte puțin folos, chiar pentru ei: doar negativul din ea îl vor putea folosi ei să-și păzească pe proprii lor copiii de putința acestor fel de experiențe.

Noi n'avem dreptul să ne pierdem conducerea sufletelor lor din mâna dragostei noastre: oricât nu ne-ar dori-o; oricât

ne-ar respinge ei mâna ne ocrotitoare. **Mâna noastră ocrotitoare asupra lor nu e dreptul nostru: e sfânta noastră, unica noastră dorință pe acest pământ**, dela care a abдика e lașitate, tembelism, dar mai ales e blestem pe capetele celor pe cari avem pretenția a-i iubi.

Dar aceasta mereu prezentă grije, atenție, privire și căutare a lor, cere trudă osteneala fără de odihnă.

Pe ei, pe copii, nu-i interesează, până nu sunt îndrumați spre înțelegerea rostului lor adevărat, **nu-i preocupă decât hainele** trupești ori sufletești — **ale părinților lor**; ale celor mari; și nimic mai mult nu doresc, decât să le îmbrace.

De unde să știe ei că tocmai aceasta le e pierirea: că desprețuiesc ceea ce e frumos în ei; calitatea pentru care i-a iubit atâta Cristos de ni i-a pus nouă, celor mari, de pildă: **Copilărescul din ei**, care e naivitate, încredere, curățire, negrije de cele ale trupului, dar și încredere în Tatăl ce-i ocrotește și tendință de ascultare.

E bine, e necesar să știm: cum sunt copiii, și mai ales e bine să știe ei cum sunt ei înșiși, oricum să știe: **că nu sunt ceea ce se cred**; ar fi nespum de bine, dacă după chinuri și sfodări de o viață, vor putea deveni ceea-ce-și închipue ei că sunt azi.

E bine să știe ei și să nu le fie rușine **că sunt trudă din truda noastră**; frământare din grija și durerea noastră; ca să poată ei continua a face din sine ceva la ce să fim nevoiți să ne închinăm și noi. Asta noi o așteptăm dela ei.

Progresul e smerenie, iar smerenia adevăr. Cel ce nu se poate smeri, nu se poate adânci: neputând scoate nimic din sine și din adevr, căci totul se scoate din adâncuri. La suprafețele sufletelor, ca și la ale apelor sunt doar paiete ușoare și gunoaiele răscolite de furtunile creerii și de frământările progresului: pietrele curate trebuiesc scoase, ca și perlele, din fundurile adâncimilor.

Căci dragostea copiilor merge înainte; de aceea poruncește, Decalogul, copiilor să-și iubească părinții. Naturală e grija și dragostea ta față de proprii tăi copii, când îi vei avea. Pe părinți copiii îi vor iubi într'adevăr și le vor simți prezența, — când nu-i mai vor avea.

Pe părinții din viață, pe educătorii prezenți, nu-i văd, mai ales nu-i încrestează, nici le simt lipsa, decât când au lipsă de ceva: ce ei le pot da.

Dar așa e bine, căci așa e natural: ca părintele adevărat și educatorul conștient să se pară că dispăre, din drumul copilului îngrijit cu atâta îngrijorare; **dar să fie. Să nu se prea simtă, dar să existe** întotdeauna și mai ales când e nevoie: **să pună** mai mult, **mâna** decât cuvântul, **ca să-l oprească, lin și neobservat**; să nu cadă în primejdie, să nu se prăbușească în prăpastia, pe care, ei, n'o simt, nici văd; față de care, elanul lor de viață îi face neajutorați.... (No. 25-26 Maiu 1940).

*

Pornim din acu la drum, — cu reparația târzie nu pentru nevoița noastră, — în refugiul nostru și al țării; — cu aceleași gânduri și sentimente românești și creștinești —: umiliți, nevoiți a simți și a ne mângăia — rezultat al durerilor individuale și colective — că: „aceste a **trebuie** să le sufere Cristos ca să între într-o slava sa“: având convingerea nestrămutată și hotărârea neînfrântă, noi și toți pe care dragostea față de fiii neamului îi adună și unește cu noi, smeriți și trudnici muncitori în ogerul neamului — pentru a construi, prin rodul frământărilor și al faptelor noastre: **cuvântul și scrisul nostru** — ca: **Țara visurilor noastre**, — devenită prin vitregia vremilor, și răutatea oamenilor, țara noastră de ieri — să devină iarăși: țara noastră de **măine**.

Dar nu va putea deveni, și mai ales nu va putea rămânea, dacă nu vom ști, nu vom simți și înțelege că: zgârie norii — de înălțimi amעיitoare, — își dobândesc soliditatea și siguranța țării — ce birue adversitatea intemperțiilor vremii și a cutremurelor, tocmai dela **adâncimea** fundamentului, până la care trebuie să se coboare cu atât mai adânc arhitecției, cu cât vreau să înalțe, mai în spre ceruri, vârful puținței omenești de-a înfrunța văzdubul; asta ca să simțim și material, adevărul atât de adevărat în dăinuirea înălțimilor la care pot să se înalțe indivizi și neamuri; ca să știm și să credem, fiindcă și simțim: că nu este înălțime, decât care se ridică din străfunzimi de smerenie: nu este bucurie, decât cea limpezită pe cîrjii de suferințe; și nu este înviere decât cea răsărită din noaptea mormântului —

în care indivizi și neamuri coboară de pe însângerata Cruce a durerilor fără de nume

E proaspăt încă sângele, sunt adânc de dureros deschise și se mai deschid încă rănila generației noastre ce abia se poate desmetici de a nu putea înțelege pentru carele bun și bine al vieții sunt numeroasele răbufniri de ură și scârbă ce țin a înfăptui și desăvârși, săvârșirea atâtor și desăvârșirea dezastrului țării și neamului, — trezit, poate, — tocmăi de îndârjirea stărnită de neomenoasa și insipida svârcolire, — la marginea pcvârnișului, spre care eram împinși — spre a putea dărâma și prăvăli ușile mormântului, zăvorâte de paznicii neputințelor de a înțelege adevăratul rost al omului și al neamurilor în lume —, ieșind din bezna lui luminați și biruitori în marea, luminoasa zi a Invierii lui ce va să ne vină.

Mari, dureroase jertfe, a atâtor mari strămoși străjuesc drumul neamului spre împlinirea chemării lui printre neamurile pământului; iar noi, învredniciți, ori pedepsiți să ne 'nchinăm jertfei nesfârșită a părinților, fraților, surorilor, chiar fiilor noștri, — jertfiți pentru smerita siguranță a vieții noastre trude.

Ca să ne smerim și să înțelegem în Vinerea patimilor noastre și a neamului că:

„Din mormânt puterea crește, Nașterea cea viitoare ne e 'n lumea celor morți . . .

Dar un neam care s'a învrednicit să-și edifice dănuirea pe nesfârșitul șir al atâtor jertfe: nu poate pieri! — Căci ura netrebnicilor lași ce-și răzima vitejia națională pe „vrednicia” de-a schingiui pe cei legați: — ca să nu se poată apăra, — le-arată, pe lângă netrebnicie, — doar **teama**, de ceea ce nu vor scăpa — în ziua cea mare a judecării și a dreptății noastre:

Dar noi, pentru binele de mâine, al nostru și al neamului — e bine să ne gândim, aci, până suntem apăsați și rușinați de mizeria umilinții căreia suntem părtași, — e bine să ne amintim pilda Mântuitorului despre omul împărat care a făcut nunta fiului său și a chemat pe toți cei găsiți pe la răspântiile drumurilor, să intre și să se bucure de bucuria lui, să-i împreună sărbătorească ziua mângâierii lui. Dar aflând pe unul, **unul singur** — **fără haina potrivită** și cuvenită nunții, a spus slugilor sale:

Luăți-l și-l scoateți afară și aruncați-l acolo unde este plâns și scrâșnerea dinților!

Câți n'au intrat, câți n'au dăinuit, câți n'au huzurit, timp de două decenii fără haina de nuntă a curățeniei gândului cinstit pentru binele neamului, — îmbrăcați în strălucitele haine ale cuvintelor de paradă, menite a le ascunde golătatea din suflete; încotoșmăniți în cinstea furată neamului; —

Instăpâniți tirani pe destinele celor pe cari trebuia să-i slujească

Cei 23 de ani, pe care-i credeam săptămâna luminată ce urmează zilei învierii, — au fost doar ziua scurtă a Floriilor neamului, în care atâția și-au cântat: fiecare șieși și 'npreuna celor ce nu o meritau să le cânte: Hosana Fiul lui David; — celor ce erau doar fii ai patimilor și ai nevredniciilor lor. Pentru aceea ni s'au dat vremile de azi și poate și de mâine: de adevărată mare săptămână a patimilor noastre și a neamului.

Nici azi se pare că n'am înțeles oricum nu toți, ziua durerii, noastre: ne închinăm încă nesincer chiar Domnului; îl preaslăvim cu vorbe menite să ne înlocuiască faptele ce ne lipsesc: ca să înțelegem că numai luându-se și purtându-ne sincer crucea patimilor noastre, vom putea învia. Dar vom învia. Nu vă temeți de viitorul neamului —: nu va pieri.

După patimă numai înviere poate urma, iar cei ce huzuresc astăzi, se vor umili.

Dar nu ne-am umilit **noi** încă îndeajuns ca să simțim și mărturisim că singura tărie ne e Domnul, care e singur Domn al puterilor — cu cari ne mândrim noi de pe vârful gunoiului neputințelor noastre: pentru aceea mai suntem încă loviți.

Vom învinge cu Cel.ce-a învins lumea. Vom învia din săptămâna patimilor vremii de acum. Dar atunci va să ne cinstim mai creștinește săptămâna luminată de care ne vor împărtăși suferințele îndurate: Va să ne bucurăm, va să ne veselim, — dar nu să huzurim.

Suntem umiliți ca să ne putem înălța. Și cei mari și cei mici, cei de ieri și cei de azi ca și cei de mâine, toți am bine meritat cu plin și cu vârf paharul amărăciunilor ce-l golim: „în păcate m'am zămislit și 'ntru fărădelegi m'a născut mama

mea” putem zice toți cu psalmistul ca în măsura ce vom simți-o aceasta — de mântuirea ce ne-o pregătim crezând — să ne putem apropia. Dar atunci să nu ne mai căutăm pe noi și numai pe noi în toate; să nu ne mai servim poftele și patimile nutrite din trupul bunului neamului: căci va trebui ca să înțelegem azi, cel puțin azi că plânsul și scrâșnirea va să ne fie partea ce ni se cuvine ca să putem înțelege, spre a ne mântui: că a iubi este a jertfi și a te jertfi, dându-ți de bunăvoie sufletul ca să te poți mântui pe tine și neamul, pentrucă: **binecuvântat e numai Cel ce vine întru numele Domnului.**

Focul curățitor al mistuitoarelor dureri, lacrimi și jertfe, pe drojdia cărora se cristalizează puterea zilelor de mâine: să ne purifice sufletele ca să ne învrednicim a ne apropia curați și curățiți de Sfânta sfintelor dragostei de neam și lege.

Tară a visurilor noastre, **realitate ieri**, astăzi, iarăși:

Vis neîmplinit copil al suferinții
De dragul cui ni s'au săvârșit
Și moșii și părinții.

Tară a visurilor noastre, **țara noastră de mâine**,
Vie împărăția, ta!

Prof. Augustin Cosma.

Furtună

Mâniat bătrânul soare
După nor și'ascunde fața
Vântu'aleargă în pripoare
Să salute dimineața.

Ropotind văzduhul taie
Și 'neristale bat la geamuri
Picăturile de ploaie.

Suspînând adânc își pleacă
Pomii fruntea lor spre glic
Un pârâu voind să treacă
Frunze veștede se 'mbie.

Cânt'o tristă melodie
Pomii când scrâșnese din ramuri...
Toamna iarăși o să vie.

Călinescu N.

cl. V Lic. Militar Mihai
Viteazul Târgul-Mureș-
Timișoara.

Gâză mică . . .

Gâză mică.. găză mică...
 Ce alinți o floriceică,
 Nu ți-e frică... nu ți-e frică?
 Gâză mică...
 Serânciob ți-ai făcut din iarbă
 Iară macii... râd în barbă
 Și te-amenință ușor...
 Să nu cazii... încetișor...

Găză mică... mititică
 Ce în sbor, fără de frică
 Ușurel vântul te poartă
 Care-i diafana-ți soartă?...
 Blândul soare te 'ncălzește
 Vieța senin ți-o urzește...
 Grierii din strună-ți cântă,
 Totul... totul te încântă...

Lin îți susură isvorul
 Ciobănașu-și cântă dorul .
 Gâză mică.. bob de aur
 De-o să vină un balaur
 Vieța-ți lină să ți-o frângă
 Cine... cine-o să te plângă?
 Gâză mică... mititică...
 Cu trup negru de furnică...

Iară seara când se lasă
 Te îndrepti încet spre casă
 În corola de mărgean
 Fără ușă... fără seam...
 Floricelele se 'nchină
 Iar pe bolta cea senină
 Stelele apar șirete
 Învelite în lumină...

Totul doarme, totul tace
 Este liniște și pace...
 Luna dintre fagi se-arată
 Cu surâsul ei de fată...
 Peste tine, găză mică
 Picurii de aur pică,
 Și te-alintă 'ncetișor
 „Găză mică... somn ușor”...

Nana

lic. Carmen Sylva
 Timișoara.

AMINTIRE

Poezei Viorica Oțelia

*Din aurora amintirilor fugare,
 Mi-ai apărut în treacăt ca un vis,
 Pe marginea prezentului abis
 Să-mi luminezi cadentele hoinare.*

*Te văd și azi, ca'n vremuri de eresuri,
 Cu zâmbet fin ca roua primăverii
 Gustând mireasma candidă a serii,
 Trăindu-ți viața în proză și în versuri.*

*Erai pe atunci cu mult mai fericită,
 Ți se părea că totul e o poveste
 Și tot credeai, ce astăzi nu mai este,
 Pustiu, copilărie părăsită.*

*Te caut să-ți mai pun o întrebare,
 Dar nu ești vechea plină de elan
 Ți-e gândul dus în stele. Și în van
 Parcă-ți găsești și milă și scăpare.*

Simleul Silvaniei, la 15 Iunie 1940.

EUGENIA PĂTĂLAU.

cl. V. Șimleu-Beiuș

Destin poetic

Călător pribeag, dus de valurile acestei vieți spre recunoscute limanuri și aruncat apoi în sgomot de moarte pe lespeda unui țarm pustiu și aspru, omul în luptă cu moartea ce-i deschide în față o grotă cu fundul în negre abisuri, întinde cuprins de spaimă mâinile spre stăpânul destinului și disperat, cere în strigăt ce se pierde fără ecou, liniște...

Strigăt în van căci destinul e prea crud. E crud, pentru că învâluie în tăcere un adevăr care singur ne-ar putea aduce o consolare, acela că liniștea adevărată nu o putem afla decât pășind peste pragul morții, acolo în țara unde doar avântul închipuirii ne duce atunci când închinându-ne în fața altarului, ne ridicăm deasupra josnicilor vieții, deși pentru scurtă vreme.

Strigăt fără răspuns, ce pornește vibrând din tâmplele gânditorului, de pe buzele înfierbântate ale muribundului și descumbratului de viață fără a uita însă pe acela care se sbate în cătușele unei încăperi strâmte, stăpân a tuturor și totuși a nimic... favoritul muzelor, care în plăsmuirea minunată a Stăpânitorului, în cunoscute margini, dar în ciuda sorții, adesea nu-și găsește nici locul umil al unui mormânt, care spre a-l face mai repede, uitat de lume, îl adâncește în întunericul lutului — poetul...

Al lui e strigătul cel mai disperat după acest bun al Providenței, acestui trecător prin viață, anonim și singur în lumea sa de visuri, a cărui creații pentru gustul lumii acesteia, nu constituie decât produsul unui creier bolnav. — În tragedia sacrificatului, nu pătrunde nimeni, căci în oroarea lui de lume, de acest dușman feroce, se ascunde sub carapacea plăsmuirilor sale și își toarce firul vieții în lacrimi și suspine. Lacrimi și suspine, ce picură pe filele unui caet deschis în umbra frunții sale, lăsând pete neșterse de sânge, care închise și ele în mormântul a două scoarțe se ridică spre a înfrunța veșnicia dar se îndoae în fața vântului și cedează în moarte, în uitarea veșnică.

Dasupra tuturor, cântecul unui trist destin, se pierde în refrenuri târzii...

Zadarnic... Zadarnic...

EUGENIU I. BOGDAN

cl. VII lit.

Lic. „Avram Iancu“ Brad

Așteptarea

CIONCA SPIRIDON cl. VII. lit.

I.

*Cu-o tristă strângere de mână
Și cu privirea 'nlăcrimată,
Ne-am despărțit și-am dus în lume
Iubirea noastră 'ndurerată.*

II.

*Și'n gara mică ce-o umbrește
Un șir de plopi îmbătrâniți,
Adesea viu și stau pe bancă
Cu ochii tulburi și cerniți.*

III.

*La fiecare tren ce vine
Mă scol, te caut cu privirea
Dorind să văd venind cu tine,
Iubirea noastră, fericirea!*

IV.

*Dar nu te văd . . . Cuprins de jale
Recad pe bancă 'ndurerat,
Cu ochii duși în fund de zare,
Pe urma trenului plecat.*

V.

*Cad frunze moarte 'n jurul meu
Și vântul poartă nori în zare,
În gara mică și uitată
Un suflet stă în așteptare!*

Răsărit de soare

Intr'o dimineață, fără știrea nimănui, m'am furișat afară din casă și m'am dus pe câmpia de pe malul râului tras de dorința să văd un răsărit de soare. Era semi-întunec, iar eu tremuram de frig. Deodată, astrul zilei, ca un împărat, care-și trimite solii înainte să-l anunțe oamenilor, trimise câteva raze în sus, cari pătrunseră ca o lumină binefăcătoare prin tenebrele nopții. Niciodată nu am văzut ceva mai frumos. În răstimp, soarele înainta, încet dar sigur, pe cer, ca unul care nu se grăbește, știind că tot va ajunge odată. Ne mai putând privi la soare, am început să privesc natura dimprejur, care a început să se deștepte. Pe salcia la care priveam, un pescăruș se ciugulea prin penc. La picioarele mele, milioane de gâze mici au început să forfotească. O rândunică trece peste capul meu cu un țipăt ascuțit. Iată că și florile și-au ridicat capul și privesc zâmbind către soare. Dar vântul? Tocmai el să rămână mai pe jos? Cu un fâșăit lin, el a început să se joace prin lanurile de grâu, cari ca o mare de aur se ondulau legănându-se încoace și încolo. Râul oglindește soarele, jucându-și și el valurile. Nici odată nu voiu uita acele clipe de farmec și încântare; când uitasem că mai exist, cuprins fiind de fericirea întregii naturi. O abureală răcoroasă mă trezește din visare, iar eu îmi aduc aminte, că încă nu m'am spălat și nici nu am mâncat nimic. Cobor la râu așadar, iau apă în punni și mă spăl. După aceea vreau să mă întorc spre casă. Mai arunc o privire de rămas bun naturii, când mă aud chemat, Vasăzică s'a observat lipsa mea. „Aoleu! Ce o să mânânc eu acasă!” Și nici nu știu cum, mă trezesc gonind către casă, cât mă țineau picioarele.

Timișoara, la 2 Aprilie 1941.

TIBERIU V. O. HOMOROGAN

cl. III b

Liceul C. Diaconovici Loga Timișoara.

La revedere

E zi de vară călduroasă,
Căldura 'năbușă pe om.
Așa străină-mi pare-acuma
Și pasărea ce cântă 'n pom.

Va trebui să plec de aici
Să părăsesc tot ce-am iubit;
Părinții mei și casa noastră
In care am copilărit.

Să las biserica străbună
In care eu m'am închinat,
Să părăsesc și cimitirul
Cu sutele de morți din sat.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Și codrul verde cu izvoare
Ce răcoresc pe trecător
Și plaiul plin de bogăție
Și ceru-atât de 'ncântător.

Va trebui de-acum pe toate
In voia sorții să le las;
Cu ochii uzi scăldați în lacrimi
Le zic la toate: bun rămas.

Și Crișului îi zic tot astfel:
„Adio, Crișule, măi vere“.
El îmi răspunde însă'n șoaptă:
„Adio, zici?... La revedere!“

Ovidiu Roman

cl. VII Oradea-Beiuș.

Pentru „Țara Visurilor Noastre”

Soarta crudă a făcut ca toți acei cari poartă în vinele lor sângele românesc, sângele vitejilor, Daci și dreptilor Romani, să se împrăștie prin îndepărtatele colțuri ale țării. S'a prăbușit o lume, și ni s'au furat idealuri scumpe și curate. Ni s'a pus din nou în față vieța de sacrificiu... Incepem, căci trebuie să începem lupta pe care au purtat-o eroic ațăția înaintași.

O primim demni și mândri. Sufletele tinerilor cari au crescut pe lângă și odată cu tânăra revistă „Țara Visurilor Noastre” nu pot s'o uite... Din toate colțurile țării trimitem urările cele mai sincere aceleia care ne-a primit destăinuirile sufletelor noastre. Ii urăm numai laurii biruinții... Urăm succes părintelui sufletesc al revistei, D-l Profesor Augustin Cosma, cele mai mari mulțumiri pe care le poate avea un părinte care și-a ridicat copiii. Urăm deasemenea cel mai sincer succes camarazilor noi, cari deși departe de noi și necunoscuți, ne sunt aproape cu sufletul și cunoscuți. Dorim ca drumul pe care va porni revista noastră să fie o luptă pentru învierea adevăratei „Țări a visurilor noastre”...

BCU Cluj Central Universitate Librărie Cluj
In numele foștilor colaboratori ai revistei.

AUREL GHENDER

cl. VIII. Oradea-Beiuș.

Calinescu N. lic. militar.

Tot lui B. C. care a publicat „Foc” în urma unor neînțelegeri.

**„Focul” tău măi Costantine
Ți-a fost un copil ingrat:
După câte am aflat
El te-a ars întâi pe tine.**

Dar caut să-l mai mângăi.

**Nu prea e adevărat
Hai și să nu mint mereu:
Cartea eum ți-am cumpărat,
M'am e'am fript amar și eu.**

Inscripție

*Veghezi, tăcută, tristă și bătrână
Și nimeni nu te'ntâmpină, smerit,
Cu rugăicuni și busuioc în mână, —
Căci toți creștinii-acum te-au părăsit . . .*

*In juru-ți, cruci de lemn . . . Mai la o parte,
Un sulcâm își așterne bogăția . . .
Zadarnic priveghezi . . . în străni deșarte,
Azi nu mai cântă dascăli liturghia.*

*Atât de blând și dureros zâmbește
Iisus Mântuitorul din icoană . . .
O rază de lumină 'ncet plutește
Și se așează 'n palma Lui, pe rană . . .*

*Alunec' lin petalele de soare
Prin vechi și-uscate flori de trandafir . . .
Tot mai plutește'n mistica-ți candoare
Miros de busuioc și patrafir . . .*

*Veghezi, tăcută, tristă și bătrână,
Și nimni nu te 'ntâmpină, smerit,
Cu rugăciuni și busuioc în mână, —
Căci toți creștinii-acum te-au părăsit . . .*

VLADIMIR DRIMBA

cl. VII. Oradea-Beius.

„Precum o zi bine 'ntrebuințată dă bucurie somnului, așa o viață bine împlinită dă liniște morții“

Leonardo de Vinci.

Acolo . . .

.....Și gândul meu se duce
Spre alte zări, ce-au fost senine,
Acum de sânge înroșite
Unde sunt lacrimi și suspine.

Acolo, într'un colț sub soare
Pe malul apei curgătoare,
Acol' plutește gândul meu
Chiar fără aripi sburătoare.

Văd casa mea spoită 'n alb...
Văd ulmul care m'a umbrit,
Văd ulița ce m'a crescut,
Văd satul ce l-am părăsit..

....Iar jos, la margine de sat
In cimitir sub crucea ce se
sfarmă

Inconjurată de-alte cruci
Iți văd mormântul tău, o, mamă!

.
Azi pribegesc, căci te-am lăsat
Pe tine suflet scump și blând.
Aș vrea să mă găsească aieva,
Lângă mormântul tău... plâ-
gând!

N. I. BREBENEL.

cl. VI Oradea-Beiuș

„Eu cred că nu sunt piedeci înaintea inimilor care se iubesc“.

N. Shakespeare.

AMURG

*In seara — cea cerul, în ultimul acord,
A zilei muribunde, părea Mediterana,
Ce 'nainta, — prin nouri — fiord după fiord
Spre soarele de sânge, să-i curățească rama.*

*In seara-cea satul, mai trist ca cimitirul
Avea aspectul unui „Pompei“ reconstruit...
Iar liniștea de moarte, vărsa încet potirul,
Pe câmp, pe piopi, pe râul, de soare poleit.*

*Păreau, coloane plopîi, pe nalte pedestale,
Din vremuri inegrite ce și-au pierdut aroma...
„De mult, păzind altarul, curatelor vestale
Ce nu mai sunt... doar ele, veghează 'n For la Roma.*

*Și se 'negrea tavanul, înaltei bolți nocturne,
Ca și cupola unei, bisericîi ogivale:
Iar vântul în suflarea-i, vărsa cenuși din urne
Și le'năță spre pacea, scânteilor astrale.*

TOBIAȘ GHEORGHE

cl. IV L. S. V. Oradea-Beiuș

B. C. în urma succesu-
lui avut.

**Ploaie mare peste vară
Tot pământul a udat
De ți-a stins și a ta pară
Rămânând acum plouat.**

In fine după terminare.
**Numai tu și edîtorul
Adevăr că sunteți chit
Impărțiți în două amarul
Tu plouat și el pârilit.**

Balada lui Vodă-Ștefan

Amurgul își sângeră văzduhuri în spadă,
Pe dealuri s'aprind vâlvătăi de urgie,
N'auzi cum svonesc strămoșii din glie?
Te scoală Ștefane din viers de baladă!...

Ciobanii te cântă în doine la vatră,
Bătrânii tânjesc sub vrajă de candeli,
Țăranii cu pieptul și pumnul de piatră
Te-așteaptă să vii în sbor de arhangheli...

Răsmeriți mocnesc sub spuză de stele
Ni-i mută și grea durerea Stăpâne!
Flăcăii strâng pumnii jurând pe prăsele,
Auzi cum te ceamă. Hai școală, frățâne!

Să vii viforos, năprasnic oștean
Și fulger să-ți pui aramă la scut,
Așa cum străbunii ni te-au cunoscut:
Deavalma voevod și țaran!

*Prin țăndări de soare în leatul sinistru,
Să suni din tulnice triumful spre slavă
Voevoade Ștefane, sub stemă moldavă
Hotarul să-! trași acolo, la Nistru!*

MIHAI I. SPIRIDON
cl. VIII Fălticeni.

Poșta redacției

Din cauza greutăților de ordin financiar, neputând mări extensiunea acestui număr al revistei peste 32 de pagini, au rămas nepublicate un apreciazabil număr de manuscrise de reală valoare, cari vor vedea însă lumina tiparului în măsura posibilităților, în numerele viitoare.

Cei cari și-au plătit abonamentul, în Septembrie, la Oradea, sunt rugați să-și anunțe locuința de azi, pentru a li se putea expedia revista.

Am primit la redacție revista: *Inmuguriri* — Fălticeni de sub direcția d-lui prof. Tempeanu.

